

AZ UTOLSÓ

Szeptember 25-én reggel 9-kor álmos arcokkal telt meg az Eger felé induló 13.c osztály busza. Habár nálunk már szinte szokássá vált, hogy valakire mindig várunk kell, most mindenki öröme és meglepetésére időben indulhattunk az utolsó közös kalandunkra.

Az út nem volt rövid, de nekünk ez mit sem számított, hiszen ha éppen nem beszélgettünk és nevtünk, akkor vagy rágcsálnivalóink tengeréből nassoltunk vagy pótoltuk a koránkelés miatti alváshiányunkat.

Az első utunk Szilvásváradra, a Szalajka-völgybe vezetett. Kisebb túrával kezdtük a programot, mondván, hogy még „fittek és üdék” vagyunk, de a tömeg végén kullogók nem ezt bizonyították. Miután megcsodáltuk és selfie-k tucatjaival megörökítettük a fátyolvízesést egy közös osztályösszerázóban volt részünk. Az első játéknak az volt a lényege, hogy olyan emberek is jobban megismerjék egymást, akik az eddigi évek során nem álltak túl közel egymáshoz. Talán eleinte mindenki furcsállta, végül a játék elnyerte a kívánt hatást, hisz én személy szerint rengeteg új dolgot tudtam meg eddig ismertnek hitt osztálytársaimról. A játékokat követően pihenni hagytuk lábainkat és az Erdei - kisvasúttal tértünk vissza a kiindulóponthoz.

Az első napirendi pont után sikeresen eljutottunk a szállásunkig és a szobák elfoglalását követően mindenki kapott egy kis szünetet, hogy felfedezhesse a vendégház rejtekeit, illetve kipihenhesse a nap addigi fáradalmait. Ám ezután egy újabb kihívás várt ránk, ugyanis a vacsorát nekünk kellett elkészíteni. Számomra nagyon jó emlék marad a paprikáskrumpli előkészítése, hiszen a fiúk lányokat megszégyenítő módon segítettek az alapanyagok pucolásában. Látszott, hogy mindenki szívét lelkét beleadta, hiszen a végeredmény fantasztikus lett, ezt bizonyítja, hogy a bogrács alján egy falat sem maradt.

Másnap közös városnézéssel kezdtük a napot. Ennek keretében látogatást tettünk az egri várban, ahol egy szórakoztató idegenvezetőnek köszönhetően rengeteg érdekes dolgot tudhattunk meg a vár történetéről, illetve a különböző látványelemek segítségével a csatában érezhettük magunkat. Az esti program a rossz idő miatt választható programmá alakult, de volt akit az időjárás nem tudott a befolyása alá vonni és elment egyet pancsolni az Egerszalóki Termálfürdőbe. Az osztály lustább és kevésbé bevállalós része a szálláson maradt, de őket sem kellett féltetni, mert felejthetetlen emlékeket szereztek a közös társasjátékozásnak és beszélgetésnek hála.

Az élménydús programjaink miatt az utolsó nap hamarabb eljött, mint ahogyan azt szeretnénk volna. Viszont a legizgalmasabb programot is ekkorra tartogatták a szervezők. Mivel az időjárás is nekünk kedvezett, az osztály nagyon boldog lett, mikor végre megpillantotta a Sástói Adrenalin Park kapuját. Mindenki izgatottan várta, hogy végre megkapja a védőfelszerelést és nekivághasson a veszélyesebbnél veszélyesebb kalandoknak. Többek szemében láttam a félelmet az egyes akadályok előtt, de szerencsére mindenki leküzdötte félelmeit és sikeresen teljesítette a pályát.

Bár voltak olyanok, akik nem vállalták be a fák közti ugráندozást, de nekik lehetőségük volt átélni a száguldás örömeit a bobbályán.

Az elmúlt három nap a vártnál is jobban sikerült. Hálásak lehetünk a szervezőknek. Már nem is elsőre gondoskodtak arról, hogy a lehető legjobban érezzük magunkat. Még egy karkötővel is kedveskedtek az osztálynak, hogy örökre megmaradjanak az együtt töltött évek emlékei.

Nagyon sajnálom, hogy ez volt az utolsó közös alkalom, hogy az unalmas hétköznapokból kiragadjanak bennünket és emlékeztessenek minket arra, hogy milyen összetartó osztály vagyunk és, hogy jobban számíthatunk egymásra, mint azt gondolnánk.

Kiss Nikolett

